

Sygnatura akt II C 608/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący sędzia K. T.

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy w powództwa T. B.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),56 (sześć tysięcy dwieście dziewięć złotych 56/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),78 (tysiąc siedemset trzydzieści dziewięć 78/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi:
  - a) od pozwanego kwotę 162,28 (sto sześćdziesiąt dwa 28/100) złotych,
  - b) od powoda kwotę 45,77 (czterdzieści pięć 77/100) złotych.

Sygnatura akt II C 608/21

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 14 kwietnia 2021 roku T. B., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od (...) Towarzystwa (...) w W. kwoty 7409,93 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 marca 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 526,96 zł tytułem zwrotu kosztów holowania z odsetkami ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 marca 2021 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

(pozew k. 4-7, pełnomocnictwo k. 10)

Pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego z dnia 14 grudnia 2019 roku. Ubezpieczyciel zakwestionował natomiast roszczenie powoda o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania zarówno co do zasady jak i wysokości. Podniósł, że w

dacie zdarzenia poszkodowany posiadał inny pojazd nadający się do użytku. Na wypadek uwzględnienia powództwa zakwestionował okres oraz stawkę najmu pojazdu zastępczego. Pozwany zakwestionował także roszczenie o odsetki.

(odpowieź na pozew k. 31-34, pełnomocnictwo k. 35, odpis z KRS k. 12-13)

Sąd ustalił:

W dniu 14 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...) należący do Z. G. i B. G.. Sprawca zdarzenia posiadał ochronę ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u pozwanego. Przed zdarzeniem pojazd był użytkowany przez B. G..

(okoliczności bezsporne, zeznania świadka zeznania świadka B. G. k. 70-70v., Z. G. k. 70v.)

W oparciu o umowę najmu z dnia 16 grudnia 2019 roku zawartej z T. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...)pl (...) z siedzibą w Ł., poszkodowany B. G. korzystał z pojazdu zastępczego marki C. o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 16 grudnia 2019 roku do 24 stycznia 2020 roku. Należność za najem pojazdu zastępczego we wskazanym okresie określono w umowie na kwotę 190 zł brutto (154,47 zł netto) za dobę. W umowie najmu wskazano, że poszkodowanego nie obowiązuje limit kilometrów. Cena najmu została ustalona przy jednoczesnym zniesieniu udziału własnego w szkodzie częściowej oraz całkowitej. Po zakończeniu najmu powód wystawił fakturę nr VAT nr (...) na kwotę 7.409,93 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 526,96 zł brutto tytułem kosztów holowania. Poszkodowany B. G. nie prowadzi działalności gospodarczej i nie jest płatnikiem podatku VAT.

(oświadczenie k. 19v., faktura k. 20, 20v., umowa najmu k. 21-21v., zeznania świadka zeznania świadka B. G. k. 70-70v.)

W dacie zdarzenia poszkodowany B. G. nie dysponował innym pojazdem, z którego mógłby korzystać.

(zeznania świadka zeznania świadka B. G. k. 70-70v., zeznania świadka Z. G. k. 70v.)

W dniu 16 grudnia 2019 roku B. G. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania przysługujących mu w stosunku do pozwanego w związku ze zdarzeniem z dnia 14 grudnia 2019 roku.

(cesja wierzytelności k. 22)

Pismem z dnia 23 grudnia 2019 roku powód zwracał się do pozwanego z prośbą o przedstawienie oferty najmu pojazdu klasy C oraz przesłanie wzoru umowy, regulaminu wynajmu oraz wszelkich dokumentów, których podpisanie okaże się niezbędne przed realizacją usługi najmu. Pozwany nie odniósł się do zapytania powoda. Pozwany dwukrotnie dokonywał oględzin uszkodzonego pojazdu poszkodowanego. Pierwsze oględziny miały miejsce w dniu 30 grudnia 2019 roku i w tym dniu pozwany sporządził kosztorys. W dniu 7 stycznia 2020 roku pojazd poszkodowanego został wstawiony do warsztatu celem naprawy. Decyzją z dnia 2 stycznia 2020 roku pozwany przyznał na rzecz powoda odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Pismem z dnia 9 stycznia 2020 roku powód zgłosił pozwanemu dodatkowe uszkodzenia pojazdu. W dniu 15 stycznia 2020 roku pozwany zaakceptował zgłoszenie dodatkowych uszkodzeń i przesłał kalkulację kosztów naprawy.

(harmonogram k. 15, pismo k. 23, 26, 27, 28, decyzja w aktach szkody – płyta k. 37, okoliczności przyznane przez pozwanego na podstawie art. 230 k.p.c.)

Uszkodzeniu uległ pojazd (...)– klasy niższej średniej (M. (...)), wynajęty został pojazd tej samej klasy (...) (C. (...)) przy stawce dobowej czynszu najmu w wysokości 154,47 zł netto (190 zł brutto) na okres 39 dni. Łączny koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł 6.024,33 zł netto (7.409,93 zł brutto). Stawka czynszu najmu pojazdów klasy(...) w IV

kwartale 2019 roku wynosiła 86-112 zł netto, 106-150 zł brutto (średnio 104 zł netto, 128 zł brutto) na warunkach przewidujących dodatkowe opłaty i ograniczenia oraz 99-140 zł netto, 122-172 zł brutto (średnio 119,50 zł netto, 147 zł brutto) na warunkach nie przewidujących dodatkowych opłat i ograniczeń. Technologiczny czas naprawy pojazdu wynosił 3 dni. Jazda pojazdem marki M. (...), o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 14 grudnia 2019 roku nie mogła być kontynuowana i zasadne było odholowanie pojazdu z miejsca zdarzenia. Koszty holowania pojazdu wykazane w fakturze VAT nr (...) z dnia 4 lutego 2020 roku w wysokości 428,42 zł netto (526,96 zł brutto) należy uznać za uzasadnione.

(pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k. 56-65, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k. 102-119)

Pismem z dnia 4 lutego 2021 roku powód wezwał pozwanego do refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego i holowania.

(wezwanie do zapłaty k. 19)

Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany nie ustosunkował się do roszczenia powoda z tytułu kosztów najmu i holowania.

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części. Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 822 i 436§1 (...) " (...)kc oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392). Pozwany kwestionował powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości. Ubezpieczyciel kwestionował zasadność najmu pojazdu podnosząc, że poszkodowany Z. G. dysponował w dacie zdarzenia innym pojazdem, który mógł użytkować. Pozwany zakwestionował okres oraz wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego. Odpowiedzialnością z OC posiadacza pojazdu objęta jest szkoda w postaci kosztu najmu pojazdu zastępczego uszkodzonego przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie OC. Na wstępie rozważań wskazać należy, że chybiona była argumentacja pozwanego w zakresie braku zasadności najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że Z. G. i B. G. są współwłaścicielami pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 14 grudnia 2019 roku. Jednakże wyłącznym użytkownikiem spornego pojazdu był B. G., który w dacie zdarzenia nie dysponował innym pojazdem. Bez znaczenia wobec tego pozostaje okoliczność, iż Z. G. w chwili powstania szkody był właścicielem innych pojazdów, skoro nie był głównym użytkownikiem uszkodzonego pojazdu a jedynie w dowodzie rejestracyjnym widniał jako jego właściciel. W ocenie Sądu poszkodowany B. G. wykazał co do zasady potrzebę wynajęcia pojazdu zastępczego na skutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 14 grudnia 2019 roku.

Biegły sądowy określił, że stawka czynszu najmu pojazdów klasy C w IV kwartale 2019 roku wynosiła 86-112 zł netto, 106-150 zł brutto (średnio 104 zł netto, 128 zł brutto) na warunkach przewidujących dodatkowe opłaty i ograniczenia oraz 99-140 zł netto, 122-172 zł brutto (średnio 119,50 zł netto, 147 zł brutto) na warunkach nie przewidujących dodatkowych opłat i ograniczeń. Zatem zastosowana przez powoda stawka dobowa za najem pojazdu w kwocie 154,47 zł netto (190 zł brutto) wykraczała poza górną granicę przedziału cenowego wskazanego przez powoda. Sąd wziął pod uwagę przedział stawek wskazany przez biegłego odnoszący się do najmu pojazdu zastępczego na warunkach nie przewidujących dodatkowych opłat i ograniczeń. Albowiem poszkodowany wynajął od powoda pojazd bez określonego limitu kilometrów, przy jednoczesnym zniesieniu udziału własnego w szkodzie częściowej i szkodzie całkowitej. Wobec powyższego zasadne było obniżenie stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego do kwoty 140 zł netto (172,20 zł brutto).

Odnosząc się do zarzutu pozwanego w zakresie zawyżenia stawki najmu pojazdu zastępczego, a w szczególności nie skorzystania przez poszkodowanego z tańszej oferty najmu, należy podkreślić, iż pozwany nie udowodnił jakoby złożył taką ofertę poszkodowanemu. W aktach sprawy brak jest dowodu na okoliczność złożenia poszkodowanemu oferty dotyczącej korzystniejszych warunków najmu pojazdu zastępczego oraz jej treści. Dowodem w tym zakresie nie może być druk przyjęcia zgłoszenia szkody bowiem nie zawiera jakichkolwiek podpisów, w tym podpisu poszkodowanego. Brak jest także w aktach sprawy dowodu doręczenia niniejszego pisma poszkodowanemu. Wobec tego stawka za najem pojazdu zastępczego zaproponowana przez pozwanego w kwocie 80 zł netto za dobę jest bezzasadna, tym bardziej mając na względzie treść opinii biegłego.

Jeżeli chodzi o uzasadniony okres najmu, to w ocenie Sądu poszkodowany był uprawniony do najmu pojazdu przez 33 dni w okresie od 16 grudnia 2019 roku do 18 stycznia 2020 roku. Sąd przyjął, że uzasadniony okres najmu obejmuje czas od wynajęcia pojazdu po zdarzeniu do czasu naprawy pojazdu. Zasadny okres najmu obejmuje czas od wynajęcia pojazdu po zdarzeniu do chwili wydania przez pozwanego decyzji o przyznaniu odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu (od 16.12.2019 do 02.01.2020), a następnie okres naprawy – od chwili wstawienia pojazdu do serwisu do momentu wydania pojazdu poszkodowanemu (od 03.01.2020 do 18 stycznia 2020 roku). Sąd uznał za bezzasadny okres najmu w czasie oczekiwania na wskazanie przez pozwanego serwisu naprawczego. Na uwagę zasługuje okoliczność, iż poszkodowany ma dowolność w wyborze warsztatu naprawczego, nie jest zobligowany do oczekiwania na wyznaczenie konkretnego warsztatu przez pozwanego. Jednocześnie Sąd nie uwzględnił wniosków płynących z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej w zakresie w jakim biegły wskazał, że poszkodowany mógł wstawić pojazd do wybranego przez siebie serwisu już z chwilą otrzymania od pozwanego kalkulacji naprawy. Uznać należy, że naprawa możliwa jest dopiero po otrzymaniu jednoznacznej, nie obwarowanej żadnymi dodatkowymi warunkami, decyzji o wysokości i wypłacie odszkodowania. Nie można zatem zgodzić się ze stanowiskiem biegłego, że przystąpienie do naprawy pojazdu możliwe było w dniu 30 grudnia 2019 roku po otrzymaniu przez powoda pierwszej kalkulacji. Nadto Sąd uznał bezzasadne uwzględnienie w okresie najmu pojazdu jednego dnia na dostarczenie części. Jak bowiem wskazał biegły czas oczekiwania na dostarczenie części przez ich dystrybutora oraz ich odbiór nie pochłania jednego dnia a zwykle odbywa się w ciągu kilkunastu minut.

Mając powyższe na uwadze łącznie należne jest odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego za 33 dni.

W oparciu o stawkę dobową najmu obniżoną do kwoty 140 zł netto (172,20 zł brutto) w oparciu o opinię biegłego, koszt wynajmu pojazdu zastępczego za czas 33 dni wyniósł 5.682,60 zł.

Skutkiem uszkodzenia pojazdu podczas kolizji była konieczność jego holowania. Poszkodowany poniósł z tego tytułu koszt w wysokości 526,96 zł brutto. To również jest element szkody powoda. Ten koszt pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem drogowym, podczas którego uszkodzony został samochód poszkodowanego. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, jazda pojazdem marki M. (...) o numerze rejestracyjny (...) po zdarzeniu z dnia 14 grudnia 2019 roku nie mogła być kontynuowana i zasadne było doholowanie pojazdu z miejsca zdarzenia. Wobec tego należało uznać za zasadny koszt holowania pojazdu w kwocie 256,96 zł brutto.

Mając na względzie okoliczność, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany nie przyznał na rzecz powoda odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu i holowania, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.209,56 zł, w tym kwotę 5.682,60 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 526,96 zł tytułem kosztów holowania.

Sąd oddalił roszczenie o odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w pozostałym zakresie.

Poszkodowany nie jest płatnikiem podatku VAT, co oznacza, że należne powodowi odszkodowanie obejmuje kwotę brutto.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Pismem z dnia 4 lutego 2021 roku powód wezwała pozwanego do zwrotu kosztów poniesionych w związku z najmem pojazdu zastępczego oraz holowaniem

uszkodzonego pojazdu jednakże nie sprecyzował swojego roszczenia w zakresie konkretnej kwoty. Dopiero w pozwie powód określił swoje roszczenie kwotowo i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 7.409,93 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz 526,96 zł tytułem zwrotu kosztów holowania uszkodzonego pojazdu. Wobec tego odsetki ustawowe za opóźnienie należało zasądzić od dnia 30 kwietnia 2021 roku tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu z załącznikami. Od tej chwili pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda.

Sąd oddalił powództwo w zakresie roszczenia o odsetki w pozostałym zakresie jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powód żądał kwoty 7.936,89 zł. Zasądzona na jego rzecz kwota 6.209,56 zł stanowi ok. 78% dochodzonego roszczenia. Łączne koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 5.351 zł. Na koszty procesu w kwocie 2.917 zł poniesione przez powoda, złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 600 zł. Natomiast koszty procesu poniesione przez pozwanego w kwocie 2.434 zł obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł oraz wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 600 zł. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwota 1.739,78 zł uwzględnia procent, w jakim powód wygrał sprawę, koszty poniesione w toku procesu przez obie strony i stanowi różnicę między kosztami należnymi, a poniesionymi.

Skarb Państwa poniósł wydatki w kwocie 208,05 zł tytułem brakującej zaliczki na wynagrodzenie biegłych. O brakującej części kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego w wysokości 208,05 zł, Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., obciążając powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 45,77 zł oraz pozwanego kwotą 162,28 zł tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych